

TUĞBA SARIÜNAL

FİL SAATI



DESTEK YAYINLARI: 1231
EDEBİYAT: 387

TUĞBA SARIÜNAL / FİL SAATİ

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül
Editör: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: İlknur Muştu
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Mart 2020
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-761-2

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkani.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari
www.destekmedyagrubu.com



Deniz Ofset – Nazlı Koçak
Sertifika No. 40200
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul





TUĞBA
SARIÜNAL

Bazı şeyler için zaman şimdidir.
Öncesi erken,
sonrası ise geçtir.

FİL SAATI

Bu kitapta adı geçen tüm kişi, kurum, kuruluş isimleri ve yaşanan olaylar, tamamen hayal ürünü olup gerçek kişi ve kuruluşlarla benzerlikleri tamamen tesadüfidir.

*Genç bir kadın vardı “Parlak” adında
Gezerdi keyfince ışık hızında.
Görelî çıkınca gezmeye bir gece
Döndü çıktıktan bir gün önceye.*

*Demek ki pek parlak değildi Parlak
Katıldı çünkü ertesi geceki geziye.
Böylece katladı gezisini önce ikiye
Sonra dörde, ardından da sekize...*

*Ah Parlak sen ne yaptın önce bir düşün
Yok ki artık bu yoldan geriye dönüşün.*

– Reginald Buller, J.H. Fremlin

1. Bölüm

“Neresinden tutsan elinde kalırdı bazı şeyler. Öngörülebilir tüm seçenekler aynı sonucun farklı tezahürlerine dönüşür, içine sıkışılan kısırdöngü her yeni güne farklı bir uzvunu kaybettirirdi insana. Uzuvar yeniden oluşur ama istek ve arzu aynı ritimle devam etmezdi yolcusunun yanında. İçte başlayan her durum kişinin geneline sirayet eder ve tüm çürümeler içten dışa doğru kendini belli ederdi. Korkunun biçim verdiği organik olmayan hayatlarda yapılan en büyük hatalar da yine korku müsebbibiyle geliştirdi. Yalnız kalmamak adına bağılıklar bağımlılığa dönüşür, yalnızlık korkusuyla tutunulan bedenlerde sevgi, renklilerle yıkanmış beyaz bir çamaşır gibi koyulaşır ve korkunun rengine bürünürdü. Duyguları birbirinden ayırmak da imkânsız hale gelmişti. Menfaat, korku, sevgi, aşk ve birbirinin zıddı olan kavramlar, boşluğu benimsemiş ruhlarda hep aynı köşeye oturtulurdu. Kişi kendisine ayna olabilse, bu rutin tezatlıkta normal bulmaz, anlatılanlarla yetinmez, kargaşayı sindirmenin ve boşluğu kabullenmenin; tüketmekle eşdeğer olduğunu anlardı. Dış dünyada tüketilen her şey içdünyayı da yiyip bitirirdi. Kişi kendisinin aynası olabilmeliydi ancak öğütülüp belli bir şekle girdikten sonra özgür olduğuna inandırılan hiç kimse kendi bilincine çarpmayı kabullenemezdi.”

Mevsim sıcaklıkları bir türlü beklenen düşüşü gösteremediği için havadan sudan muhabbetlerin bile ciddiyetle yapılmaya başlandığı kıraathanelerden birinin önünden geçerken, bozmaya başlayan havaya sevindiğini fark etti. Aralık ayına kadar yakıcı etkisini kaybetmeyen güneş, sadece doğanın değil insanın da dengesini altüst ediyordu. Galata Kulesi'ne paralel uzanan yokuşlardan birini tırmanırken, açık olan montunun fermuarını çekti. Rüzgârın etkisiyle savrulan; çikolata, sulu yemek ve kızarmış et kokularının hangi sıralamayla beynine iletildiğini kavrayamadan fotoğraf çekmek için sokaklarda birikmiş insan kalabalığını yarararak ilerledi. Tarihi bir bilinirliğe sırtını dayamış olan sokak, geleneksel dokusuyla geçmişe uzanan bir kapı gibiydi. Bu kapıda durmuş fotoğraf çeken insanlar, geçmişle şimdiki aynı zaman diliminde eriten kadim şehrin küçük bir parçasında hayranlıkla dolaşıyorlardı. Her gün geçtiği kıvrılan sokaklarda alışıktığı insan kalabalığını umursamadan, vitrini asfalt hizasında bitmiş eski kitaplar satan dükkâna girmek için biçimsiz merdivenlerden indi. Hava pusluydu ama loş ışıkla aydınlatılmış dükkânın içi daha puslu görünüyordu. İçeriye girmeden önce başını kaldırıp kapıda asılı duran tabloyu selamlar gibi yukarıya doğru baktı. *“Dinle bu neyi ki şikâyeti vardır. Ayrılıklardan hikâyesi vardır.”* Siyah kadife kumaşın üzerine altın renkli ipe işlenmiş yazıyı sessizce okuduktan sonra girişte kalan antika eşyaların bulunduğu reyondan hızla geçerek, ince uzun raflarla döşenmiş dükkânın içine doğru ilerledi. Raf diplerine dizilmiş birtakım kitaplar, alan yetersizliğinden kaynaklı geçici bir çözümün unutulmuşluğunda öylece bekliyorlardı. Kalın ciltli bir kitabı almak için eğildiği anda içeriye dolan müziğin sesini işitti. Elindeki kitaptan etrafa yayılan tozlar, yan duvara asılmış tuvalet camı büyüklüğündeki aynaya yansıyan floresan ışığının çizdiği koni şeklindeki harede yükselirken, sesi

biraz daha yükselen müzik ve genzine dolan kesif kâğıt kokusu ansızın mutlu hissetmesine neden olmuştu. Gözlerini kapatıp açtığında üst kata açılan demir merdivenlerin başındaki standın arkasında kitap okuyan yaşlı adamı fark etti. Yüzlerce kez geldiği bu dükkânın başka hiçbir yerinde görmemişti adamı. Antikaları, kitapları ya da herhangi bir dünyevi varlığı sahiplenmekten uzak, hareketsiz beklediği bilgelik köşesinde kimseyle muhatap olmaz, çıkışmayan küsuratlı para birimlerini önemsemez ve müşterilerin tümüne sanki kendi kimliğini gizlemek için kullandığı paravanlar gibi davranırdı. Görmezden gelinmeyi seven ve her yere dokunmasına müsaade edilen pek çok kişi de müdavimi olurdu dışarda kalan hengâmeye rağmen dinginliğini korumayı başarmış bu yarım asırlık dükkânın. Az önce eline aldığı kitabı bırakıp, rafların arasında neyi görmek istediğini bilemeden, isimlere ve şekillere bakarak ilerledi. Evde çalışması gereken onca dosya varken, biraz daha dışarda kalmayı istemesinin tek sebebi, evde kendisini bekleyen kimse olmadığını düşünüyordu belki. Yaşam alanına dair merak duymamak, yalnızlıkla biraz daha geç baş başa kalma isteğiyle ilgili olabilir miydi? İki gün önce mutfak tezgâhındaki kavanozdan yanlışlıkla yere devrilen pirinç tanelerinin aynı yerde kendisini beklediğinden emindi. Ya da biten tuvalet kâğıdının yerine yenisi iliştilmemişti. Tek kişilik kurulmuş dünyalarda dağınıklık da düzen de sahibinin geriye dönmesini beklerdi. Dolapta duran dondurmaları kimse yemez ama çok açken yeni yapılmış bir yemek beklentisine de girilmezdi. İnsan kalabalıklarının arasında kendi güvenli alanını oluşturmuş ve yediği darbeler yüzünden erkenden olgunluğa kavuşmuş büyükşehir insanı, yalnız kalmak için yaşlanmayı beklemezdi. Bunca insan yalnızken kimse bilgelik mertebesine eremez, erken gelen yalnızlığın çürüttüğü ruhlar birine ya da bir yerlere tutunmak için boşlukta sallanır

dururdu. Tam anlamıyla dururdu bazı şeyler. Düşünme ihtiyacı, güven duygusu ya da aitlik hissi insanlık ilerlerken gerilerde bir yerde durmuştu.

Daha önce iki kez okuduğu bir kitabın ilk baskılarından birine denk gelince istemsizce elini rafa uzattı. Özenli bir şekilde sıkıştırılmış eski kâğıt tomarlarından ayırmaya çalıştığı kitabın kaygan cildi elinden düşünce, yan taraftan uzanan bilinmez bir elin müdahalesini fark etti. Canlı bir nesneymiş gibi nazikçe kurtarılan kitap, kurtarıcı tarafından kendisine uzatılmıştı. Teşekkür etmek için ağzını açtığı sırada, adamın elinde bekleyen kitabın üzerindeki yazıyı sessizce okudu: *“Her kaybediştten bir arayış doğmaz ama her buluş başka bir yokluğun habercisidir. İnsan çoğu zaman dünyanın hâkimi, bazen de küçük bir anın esiridir.”*

Kendisine dikilmiş gözlerdeki parıltıdan mı yoksa saniyeler içinde yaşadığı sakarlığın sebep olduğu şifreli mesaj yüzünden mi algılama problemi yaşadığını anlayamadı. Teşekkür edemediği on saniyelik sürenin sonunda, yanında bekleyen genç adamın sesiyle irkildi. Sanki konuşabilmesi başka bir mucizeydi.

– Sizce bu nasıl?

Az önce kurtardığı kitabı alttaki rafa koyan adam, diğer eliyle başka bir şeyi işaret ediyordu. Kristalden yapılmış bir dünya figürünün üzerine yerleştirilmiş küçük yıldızlardan oluşan antika obje gözüne ilginç gelmişti ama fikrini beyan etmek için erken olduğunu düşünerek adama dönüp sordu.

– Hediye mi olacak?

– Sayılır.

Nasıl sayılırdı? Bir şey ya hediye olurdu ya da insan o şeyi kendine alırdı. Dükkânda müşterilerle ilgilenen kimse olmadığından müşterilerin birbirleriyle fikir alışverişi yapması

alışıldık bir durumdu ama garipsediği şey, adamın cevabı olmuştu. Soru dolu bakışlarını fark eden adam ekledi.

– İnsan kendine hediye alırsa, aldığı şeye hediye denmez hediyeden sayılır.

– O zaman kimsenin fikrine ihtiyacınız yok.

– Nasıl yani?

– Kendine hediye alacak kadar kendini seven biri diğerlerinin fikirlerini neden önemsesin ki?

– Peki ya kendine hediye alacak kadar yalnız hisseden biri?

Normalde olsa tanımadığı bir insanla arasında gelişen ani diyalogdan rahatsız olur ve konuyu kestirip atarak soruyu soranı pişman ederdi. Yıllar içindeilmekilmek ördüğü duvarlar bunu gerektirirdi. Şimdiyse merak duygusundan başka hiçbir şey hissetmedi. Kirli sakallarla kaplı yüzünün alt bölümünü ikiye ayıran biçimli dudaklarının arasından görünen bembeyaz dişleri ve sebebini anlayamadığı biçimde çocuksu görünen masum yüzü, adama yakışıklı görünmenin ötesinde bambaşka bir çekicilik vermişti. İçerde çalan müziğe eşlik eden kemanlar yaşadığı duruma adeta fon müziği oluştururken kendisi gibi yalnız hisseden başka birine denk gelmenin memnuniyetiyle gülümsedi.

– Güneş ben.

– Ben de Dünya.

İsimlerinin birbirini tamamlayan anlamları ikisinin yüzünde de önce şaşkınlık sonra da geniş bir gülümsemeye sebep oldu. Adamın eline aldığı kristal dünya küresine bakan Güneş ekledi.

– İyi ki dünyanın etrafında yedi tane yıldız var. Ya sadece güneş olsaydı?

– Güneş de yıldız değil midir, dedi ve elinde tuttuğu kürenin üzerindeki yıldızları işaret ederek ekledi.

– Detaylara bakarsan yedi yıldızın da yedi köşesi olduğunu göreceksin. Latince yedi, sept demektir ve bu yıldızlara septagram denir. Aslında mucizeye olan inancı sembolize eder. Dünyanın yedi mucizesi, yedi gezegen, gökkuşağındaki yedi renk, yedi nota, simyadaki yedi metal ya da cennetin yedi katını da düşündürür. Geometrik olarak bakıldığında, yedi köşeli yıldızın mükemmel insanı simgelediğine ama sınırlı olana işaret ettiğine inanılır.

Adamın kendinden emin bir şekilde üst üste kurduğu cümleleri dikkatle dinleyen Güneş yeni bir merak hissine yenilerek sordu.

– Gökbilimci falan mısınız?

– Sayılır.

– Hayatınızda sayılmayan bir şeyler var mı?

Güneş'in sorusuna bir kez daha gülümseyen adam, hiç bekletmeden cevap verdi. Bu sefer de gözlerinin altında kalan alanın yanağıyla buluştuğu yerde gamzeler belirmişti.

– Kuantum fiziğiyle ilgileniyorum. Siz?

– Psikoloğum, dedi ve tanışmaya bir adım daha yaklaştıkları için elini uzattı. Uzun süredir birliktelik fikri aklının ucundan bile geçmezken, bu ani gelişen heyecan hissi, sadece ve sadece içinde bulunduğu anı yaşamasına sebep olmuştu. Dış dünyada olup bitenler, işyerinde unuttuğu telefon şarjı, evde bekleyen yalnızlığı ya da elinde salladığı kitap umurunda değildi. Otuz küsur yaşında bir kadına yakışmayacağını düşünerek kızaran yanaklarını gizlemek için önünde durduğu rafa döndü. Adam da bilge köşesindeki kasaya giderek kendine aldığı hediyenin parasını ödedi. Sonra bir süre kimse hareket etmedi. Müzik de

susmuştu. Belirsizlik böylesi durumlarda sağır eden bir gürültüyle çınlatırdı insanın ruhunu. Diğerinin hareketine bağlı dönen evrenin iki farklı köşesinden çekim gücünü yitirmeyen iki farklı gezegen gibi bekliyorlardı. Çıkıp gitse döngüden çıkacak, kalsa yanlış anlaşıldığı için döngüyü kıracak. Öylece beklerken adamın yeniden yanına geldiğini fark etti. Kitaplardan konuşurken egosundan arınmış biriyle fikir alışverişi yapabilmek ne büyük lükstü. Sanki birbirlerini yıllardır tanıyormuşçasına, cümlelerin yüklemelerinde vurgu ya da ağızdan çıkan kelimelerin altında anlam aramadan sohbet ettiler. Dükkâna ait kütüphane havasını bozmadan kısık sesle yaptıkları sohbet bir süre daha devam edince dışarıya çıkmayı teklif etmişti adam. Oysa bu daracak alanda ne kadar mutluydu Güneş. Dükkânın çıkış kapısına yaklaştıkça alacakaranlıkken bıraktığı havanın iyice karardığını fark etti. Hiç konuşmadan merdivenleri çıktılar. Asfalta adım attıklarında tepeden vuran sokak lambasının ışığı altında bir kez daha birbirlerine baktılar. İçerde gördüğü adamın daha üst bir versiyonu vardı sanki karşısında. Karanlığı bölen güçlü ışık, bütün kusurları göstermekten vazgeçmiş detaylarda saklı kalan güzelliği belli etmeye karar vermişti. Etraftaki onca gürültüye, sallanarak geçen insan kalabalıklarına ve yandaki restorandan duyulan arabesk müziğe rağmen; istediği sesi bir türlü duyamadığı için sabırsızlanan Güneş'i daha fazla bekletmeyen adam sadece aralarında yaşanan ve içinde buldukları duruma has sessizliği böldü.

– Nereye geçelim?

Tam konuşmak için ağızını araladığı sırada yüzünün elli santim kadar uzadığında patlayan sesi duydu ve refleks olarak kapattığı gözlerini açtığında kirpiklerine sıçrayan kanın ağırlığını hissetti. Her şey saniyeden daha kısa bir süre içinde gerçekleşmişti. Gözlerine baktığı adam kafasından vurulmuş ve kaçışan

insan kalabalığı birbirini ezerken adama kimse dokunmamıştı. Aralık olan ağızından içeriye sıçrayan kanın metalik tadını hissedince boğazına yükselen acı sıvıyı boşaltmak için olduğu yere kustu. O sırada yerde yuvarlanan poşetten kurtulmuş kristal küreyi fark etti. Yokuştan aşağıya doğru çarparak ilerleyen ve karanlıkta parlayan yıldızlarının biçim değiştirdiği objeyi izlerken sadece gözleri hareket etti. Kaçması ve kendi canını kurtarması için adrenalin salgılayan beynine itaat etmeyerek olduğu yerde durdu. Az önce tanıştığı gizemli adam önünde yatmaktaydı ama Güneş sadece durdu. Dünya'yı böylece bırakmak istemiyordu.



Acelesi yoktu ama insan çocukken hep acelesi varmış gibi hareket etmekte ısrarcı davranırdı. Yürünecek mesafeler için koşar, oturulacak koltuklarda zıplar, her teneffüs terler ve belki de en çok büyümek için acele ederdi. Son dersin bittiğini müjdeleyen zilin çalmasıyla defterini kırk yıllık kebab ustası gibi maharetle dürüp zaten fermuarını açık beklettiği çantasına attı. Sırada kalan kalemlerini eline alıp, fermuarı açık kalan çantasını omzuna attıktan sonra da, dar ortamda sıkışan bir gaz molekülü gibi sınıfın kapısından çıktı. Arkasından öğretmeninin seslendiğini işitti ama önemli değildi. Her gün aynı şeylerin tekrarını yaşadığı için kadının tatlı bir öfkeyle acele etmemesini söyleyeceğinden emindi. Sahi her gün okul aynı saatte biterdi ama her sefer yeni bir kutlamaya değerdi. Peşinden koşan çocukların seslerinden kurtulmak istercesine daha hızlı koştu. Kaygan merdivenlerin başındaki nöbetçi öğretmenin, alt katta çöpleri döken hademe amcanın

ya da çıkış kapısındaki güvenlikçi ağabeyin “Hayt! Huyt! Yavaş!” gibi anlamlı anlamsız sesler çıkarmasını önemsemeden koştı. İştittiginde acı veren diğer tüm seslerden de arınmanın tek yolu şimdilik buydu ve birinci olmuştu. Bahçeye açılan merdivenlerin son iki basamağını inmeye gerek görmeden aşağıya zıpladığında, tırtıklı beton zeminin dokusunu tabanı eskimiş ayakkabısında hissetti. Bu biraz canını acıtmıştı ama sızlanmak şampiyonlara göre değildi. Dengesini sağladıktan sonra montunu sınıfın duvarında çivili olan ahşap askılıkta unuttuğunu hatırladı. Üzerinde kısa kollu, sırtında okulun arması olan yazlık tişört dışında bir şey yoktu ama üşüdüğünde kızacak bir büyüğü olmayan hiçbir çocuk üşümezdi. Özgürlüğün ve beden sınırlarını zorlamanın ve bunu çocuklukta yapmanın tadını çıkardı. Okul servislerine binerken sorun olmaması için bütün sınıfların çıkış saati onar dakika arayla bölünmüştü. Birinci sınıf çocukları servislere bindirilmiş sıra ikinci sınıflara gelmişti ve ikinci sınıfın en çevik çocuğu Eren çoktan bahçeye inmişti. Bahçe yavaş yavaş dolmaya başlayınca da servise doğru hamle yaptı ama sınıf öğretmenin tiz sesiyle geriye döndü. Evet bugün çıkışta yarım saatlik deneysel ders yapacaklardı. Diğerleri servise binerken, kendi sınıfının toplandığı hareketsiz duramayan minik öbeğe dahil oldu. Geçen ay sınıfa gelen Ali'nin yanına geçerek öğretmeni dinliyormuş gibi yaptı ama aklı monttaydı. Öğretmenin de aklına mont düşmesin diye üşüdüğünü belli etmeden ses de çıkarmadan dinlemeye devam etti. Mevsim kıştı ama havada asılı duran güneş, insanların üşümesini engelliyordu. Okulun arka bahçesinden yürüyerek bisiklet parkuruna çıkacak, yaptıkları kısa yürüyüşle parkuru çevreleyen ağaçlarda kuş bulmaya çalışacaklardı. Kolunu sıktığı Ali'nin kulağına eğilerek fısıldadı.

- Dalda var beş kuş. Uçar giderse iki kuş. Dalda kalır kaç kuş?

Sayıları öğrenirken nidalı bir şarkı gibi söyledikleri tekerlemeyi, öğretmenin tiz sesini taklit ederek kulağına fısıldayan Eren'in sesi Ali'ye komik gelmişti ama öğretmenin ciddiyetine yenilen cümlelere muhatabı gülmedi. Yanlarından uzaklaşan öğretmen, ikişerli sıraya dizdiği çocukların orta hattında ilerlerken, derste işledikleri konuyla ilgili bir şeyler anlatıyordu ama en arkada kalan Eren ve Ali, pek de bir şey duyamadıkları için tüm dikkatleri ilk on saniyede dağılıp gitmişti. Grubun geri kalanı yukarıya baktığı için Eren de ensesini sıkıştırıp başını gökyüzüne dikerek yavaş adımlarla yürümeye devam etti. Hiç kuş görememişti ama şimdiden ensesinin ağrıdığını hissetti. Zaten öğretmeni de duyamıyordu. Öğretmeni duyamıyorsa öğretmen de onları duyamıyor demektir ve Ali'yle konuşmaya başladı.

- Okuldan gidecek misin gerçekten?

- Bilmiyorum.

İkinci sınıf öğrencisi olmalarına rağmen sınıflarında zorbalık yapan çocuklar vardı ve geçen ay gelen Ali'yle, Eren dışında kimse konuşmuyordu. Aslında tüm kötülüğü yapan üç kişiydi ama sınıfın bir kısmı onların kötülükleriyle eğleniyor bir kısmı da kendilerine bulaşılmasını istemediğinden görmezden geliyordu. Eren bağımsız olan tek çocuktur. Belki sessiz kaldığından belki de başına gelenlerle ilgili çocukların yeni bir dedikodu öğrenememesi sebebiyle kötülerin bile ilgisini çekmiyordu artık. Görünmez olmak mümkün değildi belki ama yeterince silik olan her öğrenci hedef tutulmaya değer görülmezdi. Sekiz yaşında keşfettiği savunma yöntemi pek çok yetişkinin bilinçsizce kabul ettiği ve geç keşfettiği bir şeydi.

Ali de her üzerine gelindiğinde, Eren'in yanına giderek, "Anemler beni okuldan alacak" demeye başlamıştı. Gerçekte böyle bir şey olmayacaktı ama değer gördüğünü hissettiği tek arkadaşını üzerek daha değerli hissedebildiğini keşfetmişti. Şimdi de bilmiyorum diyor ve içten içe sessiz kalan Eren'i izliyordu. Biraz daha yukarıya baktıktan sonra aniden Ali'ye dönen Eren sordu.

- Biz dost muyuz?
- Değiliz.
- Neden ki?
- Dost olmak için sır vermek gerekir.
- Tamam verelim.
- Kimseye söylemeyeceğine söz verir misin?
- Yemin ederim kimseye söylemem.
- Öğretmene?
- Öğretmene bile.

Erenden söz alan Ali iki saniye düşündükten sonra sesini iyice kısıp Eren'in kulağına eğildi. Bu sırada sınıfın geri kalanı ağaçta gördükleri bir kuşa doğru baktıkları için ikili sırayı, iri bir boa yılanı gibi kıvrımış, düzensiz ama düzenli olduklarını düşündükleri bir biçimde öğretmeni dinliyorlardı.

- Ablamın sevgilisi var.

Ali'nin gözlerini kocaman açarak kısık sesle verdiği sır, Erende beklenen şok etkisini yaratmamıştı. İnsanların sevgili olmasına halen hayret edecek bir yaştıydı belki ama Ali'nin ablasını hiç görmediğinden haber ilginç gelmemişti. Yine de şaşırır gibi yaparak yumruğunu sıkıp Ali'nin göbek hizasında beklettiği yumruğuna değdirdi. Bu hareket sözün ömür boyu taşınacağına işaret etti; öyle değilse de şimdi keşfettiği üzere öyle